

Titel: Blandinger. [No. 1-7 Lørdag 10. Oktober - 21. November 1772]

Citation: "Blandinger. [No. 1-7 Lørdag 10. Oktober - 21. November 1772]", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 18*, J.R. Thiele, 1772, s. 93.
Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_018-shoot-w2_018_001_p93_bZONE1516427/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 18

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

IV. Litterariſk Journal.

15. Idyller og Samtaler.

Trykt hos Stein II N° 8. Salget hos Rothe og andre flere for 20 Sk.

Den virrende Anmeldelse, hvormed dette Skrift blev bekendtgjort, ansaae vi først for een af de Sauer, som Forlaggerne i Nordsalsk komme paa en maader og smagløs Titel: ja for saadan en uskyldig Lofkemad, som en forlegen Skillingfænger, i Ser i disse ei meere saa slagne Tider, ofte maae gribe til, for at faae dog Noget til at bide. Men hvor behageligen fandt vi os ikke bedragne, da vi læste disse Idyller selv!

Forfatteren haver ikke funden for got at give sig tilkiende; men saa meget mærke vi dog af alting, at han vist nok maa være een af vore zitteligste Strideter og een af vore mandigste Skaldere.

Hans egen Fortale er i visse Maader en upartisk Recension af sit eget Arbeide. Med en Redelighed, som ikke findes hos alle vore nyere Digtere, nævner han de ypperlige Mønstre, som han haver søgt at efterligne. Men han tilstaaer i de fleste at have fulgt sit eget Genie, hvilket vi ønskede han overalt havde gjort, hvorved Læserne vist ikke havde tabt, da vi kiendeligen finde ham stærkt, hvor han synes at følge sig selv. Saadanne Genier burde aldrig at lade sig binde ved Konstens Vedtægter; men vi undskyldte ham, hvis han dog ikke reent haver villet støde de subalterne Konstdommere, som ikke have andet at domme efter end Regler og Mønstre, og som maale Digterens Værdie efter Aristotelis Tommestof: Wieland haver lært at

Neue Bahnen sich zu brechen,
Heißt in ein Nest gelehrter Wespen stechen.

Forfatteren haver givet endel af sine Idyller Samtalens Styrke, Munterhed og Hestighed, da han fandt de manglede det stille Sprog, den fine Stil og den